

- + Ὁ Ἀθηνῶν ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ.
- + Ὁ Δέρκων ΔΑΝΙΗΛ.
- + Ὁ Χαλκηδόνος . .
- + Ὁ Αἰνίου ΠΑΙΣΙΟΣ.
- + Ὁ Κερνίτσης ΠΑΙΣΙΟΣ.

ΤΥΧΗΣ ΕΥΝΟΙΑ ΚΑΙ ΔΥΣΜΕΝΕΙΑ.

(Συνέχεια ἀπὸ φυλλᾶδ. 53).

Καθ' ἣν ἡμέραν ὁ μεγαλοπρεπὴς οὗτος ὀρίζων ἀνεπετάσθη ἐνώπιον τοῦ Ἰακώβου, ἀφῆκε τὸ μικρὸν καὶ εἰς τὰ περίξ τοῦ Λουξεμβούργου κείμενον δωμάτιόν του, καὶ πρώτην ἤδη φοράν, ἐπαναπαύμενος εἰς τὸ μέλλον του, ἀνέβη εἰς λεωφορεῖον ὅπως περιδιαβάσῃ ἐπὶ τοῦ βουλευθρίου, θέλων οὕτω νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον. Ἀπὸ τοῦ βουλευθρίου ἕως εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία τὸ διάστημα εἶναι μικρόν. Διῆλθε πλησίον τῆς Ἀγίας Μαγδάληνης καὶ εὗρεθ' ἡ πόλιν ἐπὶ τῆς στρογγύλης πλατείας καθ' ἣν ὥραν οἱ πλοῦσιοι καὶ οἱ εὐγενεῖς συνηθροίζοντο ἐκεῖ. Ὁ Ἰακώβος ἔβλεπε διερχομένας ἐνώπιόν του ἀμάξας ὥραιας, πλήρεις κυριῶν, ἱππότητας σφριγόντας καὶ ἐν γένει ὅλην τὴν ἀκολουθείαν τοῦ πλούτου καὶ τῆς πολυτελείας. Ἐβλεπε τὰς ὥραιας κυρίας ἐξηπλωμένας εἰς τὸ βάθος τῶν κομψῶν δίσκων των καὶ τῷ ἐφάνετο ὅτι ἔβλεπε διερχόμενα ἐνώπιόν του θαλερὰ ἄνθη ἐντὸς κυλισμένων κανίςρων. Πλούσιος καθ' ἑαυτὸν ἐκ τῶν ὀνειροπολήσεών του, ἔβλεπεν ἄνευ ζηλοτυπίας τὴν κινήτην αὐτὴν μεγαλοπρέπειαν πεποικιλμένην διὰ τῶν θεληγέτρων τῆς Παρισιῆς χάριτος· τῷ ἐφάνετο ὡς ποταμὸς χρυσοῦς διερχόμενος ἐνώπιόν του, ὡς Πακτωλὸς μετὰ κυμάτων ἐκ μεταξωτοῦ, βελούδου καὶ ἀτλαζίου καὶ ἀφροῦ ἐκ γάζης καὶ δαντελλῶν.

Καὶ ὅμως πόσον μακρὰν ἦτο τῶν βράχων τοῦ Σκίντ-Μάλο, καὶ ὅποια διαφορὰ μεταξὺ τῶν λαμπροτήτων τούτων καὶ τῆς ταπεινῆς κατοικίας του ἐπὶ τῶν ὄχθων τῆς θαλάσσης. Ἐκ τῆς ἀντιπαράθεσος αὐτῆς καταληφθεὶς ἀνεμνήσθη τῆς νεότητός του· ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ θορόβου καὶ τοῦ θάμβους ἐνεθυμήθη ἐκείνων, αἵτινες μακρὰν ἐκεῖ καθήμεναι ἐπὶ τῆς ὄχτης ἐνώπιον τοῦ ἀπείρου διελογίζοντο περὶ αὐτοῦ ἀείποτε καὶ τὸν ἠκολούθουν διὰ τῆς καρδίας των. Τί θὰ ἔλεγον ἐὰν διὰ θαύματος ἔβλεπον εἰς μαγευτικὸν τινα καθρέπτην τὸ θέαμα τὸ ὁποῖον ἐξηπλοῦτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του! Τοιαῦτα διαλογιζόμενος ἠκολούθει τὸν δρόμον του, ὡς ἄνθρωπος ἄφροντις, εὐχαριστούμενος

ν' ἀγνοῇ ποῦ ἐβάδιζε. Διῆλθεν οὕτω τὴν ἀψίδα τῆς τύχης καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν λεωφόρον τῆς αὐτοκρατορίσσης, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ περιπατήσῃ παρὰ τὸν ποταμὸν τῆς πολυτελείας. Σκεπτόμενος δὲ καθ' ἑαυτὸν εὗρισκεν ὅτι εἰς ὅλας ταύτας τὰς ὀραιότητας ὑπῆρχεν ὁ καταστρεπτικὸς σκώληξ τῆς θλίψεως, αἱ μαρασμὸν φέρουσαι ἐπιθυμίαι τῆς ματαιότητος καὶ ἡ διαφθορὰ τῶν καρδιῶν· καὶ βεβαίως ἐμάντευσεν ὅτι ἐπὶ τῆς κινήτης αὐτῆς σκηνῆς πολλοὶ μὲν σήμερον ἀνεφαίνοντο ὑπὸ τὸν ἥλιον τῆς τύχης, τὴν ἐπαύριον δὲ κατεβυθίζοντο εἰς τὰ σκότη τῆς ἀπελπισίας ἄνευ ἡχοῦς. Ὅλα ταῦτα ἔτερπον τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐν τῇ ἀπλότῃ τῷ πνεύματός του ἔβλεπε μὲ ἀπάθειαν τὴν παράστασιν αὐτὴν τοῦ μεγάλου κόσμου.

Οὕτω ῥεμβάζων ὁ Ἰακώβος ἔφθασεν εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλόννης χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἐλαχίστην κούρασιν. Ἐκεῖ παρετήρησεν ὅτι ὅλαι σχεδὸν αἱ ἄμαξαι διευθύνοντο πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος εἰς δύο σειράς. Ἐνῷ δὲ ἀφ' ἐνὸς αὐταὶ περιήρχοντο τὴν δενδροστοιχίαν τοῦ δάσους δεξιόθεν, ἐξ ἄλλου μέρους νέοι ἔφιπποι καὶ τινες ἁμαξόνες διασταυρούμενοι ἐβάδιζον ἀνταλλάσσοντες ταχεῖαν τινὰ λέξιν, χαιρετισμὸν ἢ μειδίαμα. Ὁ Ἰακώβος ἀναβάς μέχρι τῆς κορυφῆς ὅπου ὑψοῦται ὁ μέλας κέδρος, καὶ ἐξ οὗ ὁ ὀφθαλμὸς διακρίνει τὰ γύρωθεν πολυάριθμα πολίχνια, τὰ περικυκλοῦντα τοὺς Παρισίους, ἐκάθισεν ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ γηραιοῦ δένδρου. Μετ' ὀλίγον αἱ ἄμαξαι ἤρχισαν ν' ἀραιῶνται ὁ δὲ χρυσοῦς οὗτος ποταμὸς ἐπανεκάμπτειν εἰς τὰς πηγὰς του εἰσερχόμενος εἰς Παρισίους. Ἀναπαυθεὶς ἐπὶ ἐν σχεδὸν τέταρτον τῆς ὥρας παρετήρησεν ὅτι ἦτο καιρὸς ν' ἀναχωρήσῃ, διότι ὦφειλε νὰ διανύσῃ μακρυνὴν ὁδὸν ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς Λουξεμβούργον. Ἐνῷ δὲ ἠγείρετο εἶδεν ἁμαξάν τινα φθάσασαν εἰς τὸ ὕψος καὶ σταματήσασαν ὀλίγα βήματα μακρὰν του. Νέα δὲ γυνὴ μετὰ μικροῦ παιδίου καταβῆσθα ἐξ αὐτῆς διῆλθε τόσον πλησίον τοῦ Ἰακώβου ὥστε διὰ τῆς μεταξωτῆς ἐσθῆτός της ἤγγισε τοὺς πόδας του. Τόσον δὲ ὁ Ἰακώβος ἐξεπλάγη, ὥστε ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος παρατηρῶν τὴν ἐξαισίαν καλλονὴν τῆς γυναικὸς αὐτῆς, διότι ὀφθαλμοὶ ἐράσμιοι, βαθεῖς καὶ θελκτικοὶ τὸν περιεκύκλωσαν διὰ τῶν ἀκτίνων τῶν τῷ ἐφάνη δὲ ὅτι ἡ ἀτμοσφαῖρα παρευθὺς ἐλαμψε δι' αὐτῶν καὶ ἄλλος ἥλιος λαμπρότερος καὶ ἡδύτερος ἀντικαθίστα τὸν πρὸ μικροῦ δύσαντα, ὁ ἥλιος τῶν καρδιῶν μας, ἡ ὀραιότης ἥτις γεννᾷ καὶ αὐξάνει τὸν ἔρωτα. Ὁ Ἰακώβος συνεκινήθη καὶ

προσήλωσε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Παναγίας, ἀλλ' αἱ ὠραῖαι γυναῖκες τὰς ὁποίας εἶχεν ἰδεῖ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ περιπάτου εἶχον ἀναχωρήσει, καὶ οὐδεμίαν τῷ εἶχον ἀφήσει ἀνάμνησιν διότι ἀπλῶς τὰς εἶχεν ἰδεῖ διερχομένας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἡ νέα γυνὴ προχωρήσασα ὀλίγον ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐκείνης θέσεως ἢν αὐτὸς πρὸ ὀλίγου κατεῖχεν, ἔχουσα πλησίον τῆς τὸ μικρὸν παιδίον. Ὁ Ἰάκωβος ἀκίνητος ἐπὶ τῆς θέσεώς του παρετήρει ἀσκαρδαμυκτεῖ τὰς κινήσεις αὐτῆς, πρὸς ἣν ἀόρατος δύναμις τὸν προσήλωνεν. Μετὰ τινος στιγμῆς ἡ ὠραία ἄγνωστος παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὸν ἐνώπιόν τῆς ἱστάμενον Ἰάκωβον, καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας τῆς ἐδείκνυνεν ὅτι δὲν δυσηρεστήθη ποσῶς ἐκ τοῦ ἀφελοῦς σεβασμοῦ τὸν ὁποῖον τῇ ἀπέδιδεν. Ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος θεωρήσας τὴν ἐκεῖ διαμονὴν του κατὰ τι ἐπιλήψιμον ἐγένετο ἐρυθρὸς καὶ ἔχαμῆλωση ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς του, οἵτινες προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων του, τὰ ὁποῖα καὶ ἄκομψα ἦσαν καὶ πλήρη κονιορτοῦ, ἕνεκα τῆς ὁδοῦ τὴν ὁποίαν διήνυσεν. Πάραυτα λοιπὸν ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ στρέψῃ καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ διευθυνθῇ εἰς Παρισίους. Διὰ τὴν νὰ μὴ εἶμαι, ἔλεγεν, ὡς ἐκείνους τοὺς νέους, οἵτινες διέρχονται ἔφιπποι ἐκεῖθεν! Τὴν γνωρίζουσιν ἄρα γιν; Ἰσως ταύτην τῆς ἐσπέραν γελάσῃ μετ' αὐτῶν διὰ τὸν περιεργὸν λατρευτὴν τῆς. Τοιαῦτα ἦσαν αἱ ἰδέαι του αἵτινες τὸν ἀπησχόλουν κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν του ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. « Εἶμαι ἄχρης, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ἄλλως τε δὲν θὰ ἤμην δυσειδὴς πρὸς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίας μου! Κατὰ πρώτην φορὰν ἐθεώρησεν ἑαυτόν ἐνώπιον καθρέπτου· ἐκ τῆς ἐξετάσεως δ' ἐκείνης ἐσυμπέρανεν ὅτι δὲν ἦτο μὲν ἄσχημος, ἀλλ' ἡ μορφή του ἀπείχε πολὺ τοῦ νὰ παρομοιάζῃ πρὸς ἐκείνας τῶν ὠραίων κιώνων τοὺς ὁποίους εἶχε συναντήσει· τῷ ἐπανῆλθε δὲ ἡ ἰδέα ὅτι ἐκείνη εἶχε γελάσει μετ' αὐτῶν. Παρέτεινε τοὺς συλλογισμοὺς αὐτοὺς καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν, καὶ διὰ πρώτην φορὰν ἡ ἰσχυρὰ ὀρεξίς του ἔλειψεν εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ δείπνου. Ὁσάκις ἐξύπνα τὴν νύκτα ἔβλεπε τὴν νέαν γυναῖκα· Μήπως ἔσθθέν μου ἔχω, ἔλεγε, ὑφασμά τι εἰς τὸ ὁποῖον ἐκείνη ταχέως ἀπεικονίσθη, διότι μόλις τὴν εἶδον καὶ τὰ χαρακτηριστικά της ἔμειναν ἐντετυπωμένα ὡς νὰ μὴν εἶχον παύσει στιγμὴν νὰ τὴν βλέπω. Θὰ τὴν βλέπω οὕτω

καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν καὶ αἰωνίως; » Κατὰ φιλοσοφικὴν ἔποψιν ἐσκέφθη ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἤμεθα μόνον ἐν σῶμα καὶ ὀφθαλμοί· διότι ἄλλως ἀδύνατον νὰ διατηρήσωμεν τὴν ζωηράν ἐντύπωσιν τῶν ἀπόντων προσώπων. Ἡ εἰκὼν τῆς ἐνετυπώθη ἐπ' αὐτοῦ ὡς ἀστραπή, τὰ θέλητρά τῆς ὠραιότητός της διήλθον τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ εἰσεχώρησαν ἐκεῖθεν εἰς τοὺς βαθυτέρους τόπους τοῦ ἀοράτου ὄντος. « Εἶναι τι ἐν ἐμοὶ τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται τὴν πληγὴν καὶ τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν εἶναι τὸ σῶμά μου, ἔλεγε· εἶναι ἄλλο τι τὸ ὁποῖον ὑπάρχει καὶ τὸ ὁποῖον πάσχει ἐν ἐμοί, ἐνῷ τὸ σῶμά μου δὲν ὑποφέρει ποσῶς. Ἄχ! πόσον εὐχάριστον θὰ μοι ἦτο ν' ἀποθάνω δι' αὐτὴν. » — Ὁ ἐρωτευμένος, πρὸ πάντων ὁ εἰκοσαετής, βέπει εἰς τὴν μεταφυσικὴν. — Ὁ Ἰάκωβος ἠδύνατο νὰ κάμῃ τὰς αὐτὰς σκέψεις καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀνάμνησιν ἢν διετῆρει τοῦ πατρὸς του τῆς μητρὸς του καὶ τῆς ἀδελφῆς του, καὶ ἐν τούτοις ποτὲ δὲν ἐσκέφθη περὶ αὐτῶν, διότι ὁ ἔρως ὅστις καθιστᾷ μόνιμον τὴν παρουσίαν τοῦ ἀγαπητοῦ ὄντος, εἶναι τὸ ζωηρότερον δεῖγμα τὸ ὁποῖον ἡ ψυχὴ μας δύναται νὰ μᾶς δώσῃ περὶ ἑαυτῆς. Οὐδεμίαν τρανωτέραν ἐνδειξίς τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν αὐτοχειρίαν.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἰάκωβος ἡγήθη πολὺ ἐνωρίς καὶ ἐμέτρησε τὰ ὀλίγα ἐν τῷ θησαυροφυλακείῳ του χρήματα, τὴν πρώτην οἰκονομίαν, πολὺ γλυκεῖαν κατὰ τὴν ἰδέαν του, καὶ διηυθύνθη εἰς κατὰστημά τι ἐνδυμάτων, τὸ ὁποῖον εἶχε παρατηρήσει τὴν προλαβοῦσαν ἐπὶ τοῦ βουλευταρίου. Ἐσκέφθη ὅτι οἱ ἔμποροι τοῦ βουλευταρίου θὰ εἶχον ἐνδύματα τοῦ συρμοῦ καλλίτερα τῶν τῆς λατινικῆς συνοικίας· μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς ὑποδηματοποιὸν τινα τῆς συνοικίας του, καὶ ἔπειτα εἰς πιλοποιὸν καὶ ἀφοῦ τὰ πάντα ἐπρομηθεύθη, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐνεδύθη ὅλως νέα καὶ εὔρεν ὅτι ὁ τρόπος τῆς ἐνδυμασίας του δὲν διέφερε πολὺ τοῦ τῶν ὠραίων κυρίων τοῦ δάσους τῆς Βουλόνης. Ὅταν δὲ κατέβη ὁ οἰκοφύλαξ τῷ ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν τινα τὴν ὁποίαν ἠνοιξεν· ἦτο δ' αὕτη τῆς μητρὸς του, ἀλλὰ τὸ γράψιμον ἦτο πολὺ τοῦ συνήθους τεταραγμένον. Ἀνέγνωσε δὲ τὰ ἑξῆς·

« Ἀγαπητέ μοι Γιέ!

Πρὸ πάντε ἡμερῶν εἶμαι ἀσθενὴς καὶ κατὰκοιτος· ὁ ἰατρός Κ. Πέτρης μὲ βεβαιώνει ὅτι δὲν εἶναι τίποτε, καὶ τὸ πιστεῦω· ὁ ἱερεὺς ἦλθε καὶ μ' ἐπεσκέφθη· μὲ εἶπε δὲ νὰ προσφυλαχθῶ διότι εἶμαι

προυμένη. Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ γράψω ἐκτενέστερον σήμερον. Ἡ Ζακελίνα ἤτις μὲ ἐξευόκησε, μοι εἶπεν ὅτι θὰ σοὶ γράψῃ αὔριον· ἀλλὰ διὰ νὰ μὴν ἀνησυχῇς ἠθέλησα διὰ τῆς χειρὸς μου νὰ σοὶ γράψω τὴν θέσιν μου.

»Ἐλπίζω αἱ παραδόσεις σου νὰ ἡῤῥησαν, καὶ νὰ ἤρχισαν ἤδη νὰ σὲ ἱκανοποιούν. Πολὺ ἐχάρημεν διὰ τὴν εὐτυχίαν σου, τέκνον μου. Ὑπομονὴ καὶ θάρρος! Ὑμεῖς παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν διὰ σέ. Ὑγιαίνει ἰακωβέ μου.

Ἡ ἀγαπῶσά σε μήτηρ σου.

Ὁ ἰακωβὸς ἀφῆκε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐθεώρησε τὰ νέα του ἐνδύματα· ἐρυθρίασε καὶ ἐλεεινολόγησε τὸν ἑαυτόν του. Ἰδοὺ ἐκατὸν φράγγα τὰ ὁποῖα ἐξώδευσα ματαίως, ἐψιθύρισεν, καὶ ἡ μήτηρ μου εἶναι ἀσθενής! Βεβαίως θὰ ἔχῃ ἀνάγκην χρημάτων διὰ τὰ ἱατρικὰ. Πῶς νὰ κάμω δὲ ὅπως τῆς στείλω ὀλίγα; Ἐσκέφθη νὰ μεταπωλήσῃ παρυσυὺς τὰ ἐνδύματά του καὶ ἐστάθη διὰ τοῦτο εἰς τὸ παρὰ θυρον, ἀλλὰ δὲν διέβη οὐδεὶς ἀγοραστής, καὶ ὤφειλε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Λύκειον νὰ παραδώσῃ τὸ μάθημά του.

Ἡ Ζακελίνα ἐπληροφόρησε κατόπιν τὸν ἀδελφόν της ὅτι ἡ μήτηρ των εἶχε κρυώσει ἐπανερχομένη ἐκ τῆς πόλεως, ἐνθ' ἔβρεχεν ἡμέραν τινὰ ἀγορᾶς, ὅτι ἔβηκε πολὺ, καὶ ὅτι ἔκτοτε εἶχε πυρετόν· ἀλλ' ἐπρόσθετε συγχρόνως ὅτι ἀνησύχει ὀλιγώτερον ἀπὸ χθές, διότι ἡ ἀσθενὴς ἦτον καλλίτερα καὶ ἤθελε μάλισα νὰ σηκωθῇ, ἀλλ' ἀπὸ προφύλαξιν ὁ ἰατρὸς διέτάξε νὰ μείνῃ ἐπὶ τῆς κλίνης ἀκόμη.

Ἡ θλίψις εἶναι βαθυτέρα ὅταν τις εἶναι δυσηραστημένος ἐναντίον τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ του· καθὼς ὅλα αἱ εἰλικρινεῖς, λεπτὰ καὶ παθητικὰ φύσεις, οὕτω καὶ ὁ ἰακωβὸς ἐδεικνύετο πολὺ εὐαίσθητος διὰ τὰ ἰδιά του σφάλματα καὶ ἴδιαν αὐστηρὸς πρὸς τὸν ἑαυτόν του. Ἡ ἰδέα τῆς μητρὸς του ἀσθενούσης τῷ ἐπέφερε τύψιν συνειδότος διὰ τὴν τόσον ζωηράν του ἐνθύμησιν τῆς συναντήσεως εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλόνης. Ἐμοσεν ὅθεν νὰ τὴν λησμονήσῃ καὶ ἤρχισε τὸ ἔργον του μὲ εἰδός τι μακίας. Ἀντέγραψε πολλὴν μουσικὴν καὶ δὲν ἀφῆκε τὴν τράπεζάν του καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐν τούτοις ὅταν ἐφθασεν ἡ ὥρα καθ' ἣν τὴν προλαβοῦσαν διηυθύνθη εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία, ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἀνήσυχον. Ἡ εἰκὼν τῆς ἀγνώστου τῷ ἐπαρουσιάσθη μετὰ τόσης ἰσχύος, ὥστε μόλις κατῴρθωσεν νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ. Ἠγέρθη ἔκαμε γύρον τινὰ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐθεώρησεν ἔξω, ἤρχισε τὴν

ἀντιγραφὴν καὶ ἔπειτα τὴν ἀφῆκε πάλιν. « Ὁχι! δὲν θὰ ὑπάγω, θὰ εἶναι παραφροσύνη! » ἀνέκραξε δυνατά. Ἀλλ' ἔλθις τις ἀόρατος ἔσυρε τὴν καρδίαν του πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος, ὡς ἂν ἦτο μετέωρος εἰς τι ἰδανικὸν ἄγκυστρον· ἐνίοτε μὲν ἠσθάνετο ὅτι ἐκρατεῖτο, ἄλλοτε δὲ ὅτι ἐκινεῖτο ἡδέως δι' ἀοράτου τινὸς χειρὸς· « Ὁχι, ὄχι! ἐπανελάβε δὲν θὰ ὑποχωρήσω. . . . Ἡρέπει νὰ ἐξέλθω εἰς τὸν κῆπὸν τοῦ Λουξεμβούργου διὰ ν' ἀναπνεύσω ὀλίγον ἄερα καὶ νὰ καθησυχάσω. » Πῶς ἐν τούτοις ὁ ἰακωβὸς ἐνεδύθη πάλιν τὰ νέα του ἐνδύματα τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐκδυθῇ, ἀγνοῶ. Πῶς διευθύνθη εἰς τὸ ὠδεῖον καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ λεωφορείου τοῦ Βουλευτηρίου ἐπίσης ἀγνοῶ. Τοῦτο μόνον ἠξέρω, ὅτι ὁ ἰακωβὸς ἦτο ἐρωτευμένος. Τὴν φορὰν ταύτην ἐστάθη εἰς τὴν ὁδὸν Ρίβολι καὶ ἔλαβε τὴν συντομωτέραν ὁδὸν πρὸς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας· ἐβάδιζε δὲ τόσον ταχέως ὥστε ἐφθασεν ἄνους σχεδὸν εἰς ὀλιγώτερον τῆς μιᾶς ὥρας εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ δάτους. Βαδίζων δὲ δὲν ἔλειπε τοῦ νὰ παρατηρῇ ἐκάστην ἄμαζαν ἣτις διέβαινε, ἀλλὰ ματαίως· διήλθεν ὡς ἀστραπὴ τὸ δάσος, ὡσὰν οἱ πόδες του εἶχον πτερὰ, καὶ ἐφθασε τέλος πάντων εἰς τὸ γηραιὸν δένδρον· τὸ μέτωπόν του ἐκατάβρεχεν ἀφ' ὀφθαλμοῦ ἰδρώς, ἐκάθησε καὶ ἐπερίμενε πλεόν τῆς μιᾶς ὥρας. Θὰ ἔλθῃ ἄρα γε; . . . ὁ καιρὸς ἦτο θολωμένος καὶ ἐπέκειτο βροχή. Ἐπεθύμει ὑπερβολικῶς νὰ ἔλθῃ, καὶ ἂν τὴν ἐβλεπεν ἐρχομένην εἶμαι ὑπερβέβαιος ὅτι θὰ ἐκρύπτετο διὰ νὰ τὴν θεωρήσῃ ἐν κρυπτῷ. Τῷ ἐξήρκει νὰ ἐβλεπε μακρόθεν κυμαινομένην τὴν κορδέλλαν τοῦ πύλου τῆς. Ὁ ἀληθὴς ἥρως περικλείει ὅλα ὁμοῦ καὶ τὴν ἐσχάτην δειλίαν καὶ τὴν μεγαλειτέραν αὐθάδειαν· ὅτι ὁ ἰακωβὸς ἐφοβεῖτο πρὸ πάντων ἦτο ἡ εἰρωνεία τῶν χειλέων της, ὥσως καὶ ἡ περιφρόνησις ὅταν τὸν ἐβλεπε· ἠσθάνετο ὅτι ἡ ἐλαφροτέρα ἐνδείξις ὑπερηφανείας θὰ τὸν ἀπήλπιζε.

Ἐκείνη ἐν τούτοις δὲν ἤλθεν, ὅθεν ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ, ἀλλ' ἐβάδιζεν ἤδη ἀργὰ διότι αθυμία τὸν εἶχε κυριεύσει· Ὀλιβεροὶ ἀναστεναγμοὶ ἐξήρχοντο τοῦ στήθους του· οὐδένα δ' ἐκ τῶν διαβαινόντων ἐβλεπε καὶ πολλάκις ἀκουσίως προσέκρουε μετ' αὐτῶν. Ἡ ὁμίχλη ἐπιπτεν, ὥστε ὅταν ἐφθασεν ἐντὸς τῆς πόλεως ἤρχισαν ν' ἀνάπτωσι τοὺς φανούς. Ἐπανελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν του προσεπάθει εἰς τὴν κλονισμένην λάμπιν πτωχοῦ λύχνου νὰ χαράξῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου τὰ ἐπὶ τῆς ἰδέας του ἐγκεκαχαγμένα χαρακτηριστικά. Ἦτο ἀποζημιώσις τις τὴν ὁποίαν ἐζήτη διὰ τὴν ἀπε-

στερημένην καρδίαν του. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἦναι ἡ γραφίς τοῦ Ραφαήλου ἢ τοῦ Κορρέγου διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν θείαν ταύτην εἰκόνα· ἐπιμένων εἰς ἀνωφελεῖς προσπαθείας δὲν κατώρθωσεν ἄλλο τι ὁ Ἰάκωβος εἰμὴ νὰ ἐντυπώσῃ ἐν ἐκυτῷ βαθύτερον τὰ ἀξιολάτρευτα ἐκεῖνα θέλητρά τὰ ὅποια ἡ ἐνθύμησις του ποσῶς δὲν ἤθελε νὰ περυσιάσῃ.

Ἐστενωχωρεῖτο εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀλλὰ διατί νὰ ἐξέλθῃ; ἡδύνατο νὰ διατρέξῃ ὅλους τοὺς Παρισίους καὶ νὰ μὴ τὴν συναντήσῃ. Ποῦ ἄρα γε ἦτο καὶ τί ἔκαμνε, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν; ἐκείνη ἀνῆκε βεβαίως εἰς ὑψηλὴν τῆς κοινωνίας τάξιν, θὰ εἶχε τὸ θεωρεῖόν της εἰς τὸ Ἰταλικὸν μελόδραμα, . . . ἰδέα τις διεπέρασε τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰάκωβου καὶ ἐνεψύχωσε τὴν ἐλπίδα του· κατέβη τὴν κλίμακα ἀνὰ τέσσαρας βαθμίδας, καὶ ὑπῆγε ν' ἀναγνώσῃ τὴν εἰδοποίησιν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ. Παρίστατο εἰς τὸ Μελόδραμα ἡ Λουκία δὲ Λαμερμούρ. Δὲν ἤξεύρω ποῖα βεβαιότης τὸν ἔπεισεν ὅτι ἔμελλεν ἐκείνη νὰ ἦναι εἰς τὸ Μελόδραμα. Οἱ ἐρωτευμένοι πιστεύουν εἰς τὴν προαίσθησιν. Ἠρχίζε μὲ χορὸν τινα, ὅθεν ἡδύνατο νὰ φθάσῃ ἀκόμη ἐγκαίρως ἂν καὶ ἦτο ἡ ἐννάτη ὥρα. Ὁ Ἰάκωβος θεώρησεν ἅπαξ εἰσέτι τὴν εἰδοποίησιν. Τὸ βλέμμα του δ' ἔπεσεν ἐπὶ τῆς εἰδοποιήσεως τοῦ Λυρικοῦ Θεάτρου. ὦ Θεέ! ἐλησμόνησε τὴν εἰς τὴν ὀρχήστραν θέσιν του, καὶ ἀπὸ μιᾶς ὥρας τὸ θέατρον εἶχεν ἀρχίσει.

Ἐνῷ μὲ κεφαλὴν πυρέσσουσαν ἔτρεχε πρὸς τὸ Μελόδραμα, ἡ φαντασία του τῷ παρίστανε τὰς πιθανὰς συνεπειὰς τῆς ἀπουσίας του ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ ἐζήτηε πρόφασιν τινα — «Θὰ εἶπω ὅτι ἤμην ἀσθενής. Ὁ διευθυντής εἶναι καλὸς καὶ δὲν θὰ μ' ἀποβάλλῃ. Ἀλλὰ θὰ ψευσθῶ λέγων τοῦτο; . . . Ἐ! καὶ δὲν πάσχω διότι δὲν τὴν ἐπανεῖδον, δὲν πάσχω σκεπτόμενος περὶ αὐτῆς;..» Οὕτω ὁ δυστυχὴς ἐσκέπτετο νὰ κολάσῃ τὸ πρῶτόν του ψεῦδος. Φθάσας εἰς τὴν ὁδὸν Λεπελλατιέρου ἐσκέφθη ἂν ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πλατεῖαν ἢ νὰ πάρῃ θρονεῖον· ἦτο ἡ τελευταία του οἰκονομία ἥτις τοῦ ἔφευγε, καὶ ὁ Ἰάκωβος ἀπὸ πρῶτης δὲν εἶχε τίποτε γευθῇ. Ἀλλὰ τί τὸν ἔμελλε, ἂν τὴν ἐβλεπε θὰ ἐχόρταινεν.

Εἰσελθὼν ἐντὸς τοῦ Θεάτρου παρετήρησε μετὰ προσοχῆς ὅλα τὰ θεωρεῖα· ὁ καλὸς κόσμος μόλις τότε ἤρχετο καὶ κατὰ τὴν πρώτην πράξιν ὅλα τὰ θεωρεῖα ἐγέμισαν. Ἐν τούτοις ἐκείνη δὲν ἤρχετο. Ἡ πίστις τοῦ Ἰάκωβου ἤρχισε νὰ ταλαντεύηται, καθόσον μακρὺν χρόνον ἀνέμενε τὰς ἀνη-

συχίας του ἕνεκα τῆς ἀπουσίας του ἐκ τῆς θέσεώς του. Ἐκ τοῦ θρονεῖου τοῦ ἡδύνατο νὰ βλέπῃ ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Θεάτρου. Θεωρεῖόν τι ἦνοιξε πλησίον τοῦ προσκηνίου πρὸς τὰ δεξιά· δύο κυριαὶ εἰσῆλθον συνοδευόμεναι ὑφ' ἐνὸς κυρίου πεντηκονταετοῦς. Ἡ πολυτελὲς ἐνδυμασία καὶ ἡ λάμψις τῶν φώτων ἐπέφερον εἰς τὰς κυρίας σπουδαίαν ἀλλοίωσιν· ἐντούτοις ὁ Ἰάκωβος ἀνεγνώρισε τὴν κυρίαν τοῦ δάσους τῆς Βουλόννης· τὸ αἶμά του ὅλον ἐπλημμύρησεν εἰς τὰς φλέβας του· τὸ θεωρεῖον, οἱ ὑποκριταί, οἱ μουσικοὶ ἐκαλύφθησαν ὑπὸ νέφους· τοῦτο δὲ διήρκεσεν ὀλίγα λεπτά μετὰ παρέλευσιν τῶν ὁποίων συνήλθεν. Ἡ σκηνὴ ὑψώθη διὰ τὴν δευτέραν πράξιν. Ἐνῷ δ' ἡ προσοχὴ τῶν θεατῶν συνεκεντρώτο ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡδύνατο νὰ τὴν θεωρῇ ἐν ἀνέτει. Ἡ καρδία του ἐπλήσθη ἐκ τοῦ ποτηρίου τῶν ἡδονῶν τὰς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ της τῷ προσέφερον, ἔπιεν ἐξ αὐτοῦ εἰς μεγάλας δόσεις καὶ ἐμέθυσεν.

Ἐκείνη δὲν τὸν εἶχε παρατηρήσει εἰσέτι, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐχάρη αὐτὸς διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἔπειτα ἐπεθύμει πολὺ νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα της· ὥς νὰ ἤκουσε δ' ἐκείνη τὴν ἐπιθυμίαν του, τὸ βλέμμα της κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν συνήντησε τὸ ἰδικόν του. Ὁ Ἰάκωβος ἐνόμισεν ὅτι κεραυνὸς ἐπέπεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῇ της, καὶ τὸ θέατρον ἐπλήσθη λάμψεως. . . . Τὸ πάθος ἔκρυψε ἐκείνην εἰς τὴν ἐρῶσαν ψυχὴν του. Τὴν φορὰν δὲ ταύτην δὲν ἡδύνατο νὰ διακρίνῃ ἐπὶ τῶν χερίλων της τὸ ἐλάχιστον μειδίημα. Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἐλαφρὰν τινα συγχίνησιν διαγραφείσκαν εἰς τοὺς χαρακτῆράς της; Τὸν ἀνεγνώρισεν ἄρα γε; — Ἐκείνη δὲν τὸν παρετήρησε πλέον, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν της ἐστρέφετο ἐνίοτε πρὸς τὸ μέρος του, καὶ ἡ ἔκφρασις της ἐγένετο ξεμῶδεςτέρα καὶ ἀπεκρίνετο διὰ τρόπου ἀφηρημένου πρὸς τοὺς συνοδευόντας αὐτήν. Ἦτον ὁ σύζυγός της, καὶ ὁ πατήρ της; Ὁ Ἰάκωβος εἶχεν ἀκούσει ὅτι εἰς Παρισίους ἄνδρες ἡλικιωμένοι νυμφεύονται νεανίδας νεωτάτας. Ἀλλ' ὅχι, τοῦτο ἦτο ἀδύνατον εἰς αὐτήν, διότι ἡδύνατο νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ ὅλων τὸν θελκτικώτερον, τὸν ὡραιότερον καὶ τὸν εὐγενέστερον· ὅλος ὁ κόσμος ἦτο εἰς τοὺς πόδας της. Τὸ παιδίον τὸ ὅποιον εἶδε μαζὶ της εἰς τὸ δάσος βεβαίως θὰ ἦτο ἰδικόν της. Μὴ ἦτο χήρα; . . . Καὶ βέβαια, διότι δὲν εἶχε ποσῶς φιλαρέσκειαν. Ὁ Ἰάκωβος παρετήρει ὅτι τὰ δίοπτρα διευθύνοντο πρὸς τὸ θεωρεῖόν της, χωρὶς ἐκείνη νὰ φανῇ ἀνησυχούσα ἢ καταλακευομένη· οὐδεμίαν κίνησιν ἐπρόδιδεν ἐν αὐτῇ

τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ν' ἀρέσκη ἢ τὴν χαρὰν διότι ἐθαυμάζετο. Δὲν ἦτο περιφρόνησις οὔτε ὑπερφημία, ἀλλ' οὔτε ψυχρότης, οὔτε προσποιήσις ἀδιαφορίας· οὐδὲν ἐκ τούτων ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς ἐξαίσιας φυσιογνωμίας της, τόσον γλυκείας καὶ τόσον σοφίας. Ὁφθαλμοὶ πλέον ἐξησκημένους ἀπὸ τὸν τοῦ Ἰακώβου δὲν θὰ κατάρθονε ν' ἀνκαλύψῃ ἔχνη λήπης.

Ἡ παράστασις ἐτελείωσεν· ὁ Ἰακώβος εἶδεν ὅτι ἡ ὥρα αἰ ἀγνώστος· ἠγέρθη διὰ νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ἔπαισε νὰ σταθῇ εἰς τὸν διάδρομον καὶ εἰς τὴν κλίμακα, ὥστε ἠδυνήθη νὰ τὴν ἴδῃ ἀκόμη ἀναβαίνουσάν εἰς τὴν ἀμαξάν της, ἥτις ἀνεχώρησε ταχέως καὶ ἐχάθη εἰς τὴν γωνίαν τοῦ βουλευθρίου. Ὁ Ἰακώβος εἶδεν ὅτι ἔπιπτε πάλιν εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν ἐρημίαν· ἀλλ' ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ λάμπιν ἀνανεωθεῖσαν ὑπὸ οὐρανό τινος πλάσματος. Ἡ ἐπομένη ἡμέρα ὑπῆρξε διὰ τὸν δυστυχῆ μουσικὸν σκληρὸς ἰλασμός. Ὁ διευθυντὴς ἀπειποιήθη νὰ τὸν δεχθῇ καὶ περιωρίσθῃ εἰς τὸ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ μόνον ὅτι ἀντικατεστάθῃ εἰς τὴν ὀρχήστραν. Ὁ Ἰακώβος κατελυπῆθη διότι ἔχασε τὸ ἀσφαλέστερον τῶν κερδῶν του. Ἠγνώνει ὅμως ὅτι κατηγγέλθη ὑπὸ ἀντιπάλου τινος ὅστις τὸν εἶδε ἐξερχόμενον τοῦ Μελοδράματος καὶ ὅστις ἐζήτησε τὴν θέσιν του· ἐντούτοις ἠσθάνετο ὅτι εἶχεν ἀδικον καὶ ἡ ἀπόφασίς ἦτο μὲν αὐστηρὰ ἀλλὰ δικαία, ὅθεν ὑπῆγεν εἰς ἀναζήτησιν παλαιοῦ τινος σαλπικτοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε συνδέσει φιλίαν κατὰ τὰ μεταξὺ τῶν πράξεων διαστήματα. Ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ματαίως ἐμεσίτευσεν ὑπὲρ τοῦ νέου συντρόφου του· ἔπρεπε νὰ δοθῇ ἐν παρὰδειγμα· ὅλη ἡ ὀρχήστρα ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Ἰακώβος εἶχε διέλθει τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ Μελοδράμα. Ὁ γέρον σαλπικτὴς πλήρης θλίψεως ἦλθε νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν Ἰακώβον ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμία ἐλπίς. Τὸν παρεκάλεσε δὲ διὰ τρόπον εὐγενοῦς νὰ δεχθῇ ἐν πεντάφραγκον. « Ἐάν ποτὲ εὐρεθῇς εἰς στενοχωρίαν, τῷ εἶπεν ἀναχωρῶν, ἐλθὲ νὰ προγευματίσῃς μετ' ἐμοῦ, στενοχωροῦμαι μόνος μου καὶ θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς τὰ μέγιστα. »

Κατὰ τὴν ἀποφράδα ταύτην ἡμέραν παρ' ὀλίγον ἄλλο τι δυστύχημα νὰ συμβῇ εἰς τὸν δυστυχῆ Ἰακώβον. Ἐφθασε μὲ κεφαλὴν τεταραγμένην εἰς τὸ Λύκειον. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε λησμονήσει τὴν ὥραν ἦλθε τόσον ἀργά, ὥστε τὸ μάθημά του δὲν ἔγινεν ἐντελές· ἐκτὸς τούτου παρέδωκεν ὡς ἄνθρωπος ἀφορημένος, οἱ δὲ μαθηταὶ παρετήρησαν τὴν ταράχην του ταύτην διότι ἔκαμνε πλῆθος λαθῶν.

Διεσκέδαζον δὲ καὶ ἐγέλων κατὰ τὴν δισκοπὴν, διηγοῦμενοι ὅτι ἔλαβε κανόνα νομίζων ὅτι εἶναι τὸ πλῆκτρον (δοξάρι), ὅτι δὲ διεκόπη, καὶ ὅτι χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του μαθητὰς ἤρχισεν ν' ἀναστενάξῃ βλέπων ἔμπροσθέν του. Ὁ ἐπὶ τοῦ σπουδαστηρίου ἐπιτηρητὴς ἠθέλησε νὰ μάθῃ διατί κατὰ τὴν μελέτην ἐψιθύριζον, καὶ ὁ νεανίας Ἀλκίδας ῥητορικῶς διηγῆθη τὴν ἱστορίαν μὲ τινὰς προσθήκας. Ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος πληροφορηθεὶς τὰ διατρέξαντα, παρ' ὀλίγον νὰ λάβῃ μέτρον τι λίαν αὐστηρόν· διότι ὢν ἄνθρωπος ἀκριβὴς καὶ ψυχρὸς δυσηρεστήθη πολὺ διὰ τὴν ἀργυροπρίαν τοῦ Ἰακώβου κατὰ τὸ μάθημα καὶ διὰ τὸν ἀφορημένον τρόπον τοῦ νέου διδασκάλου κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ἐντούτοις ἀνέβλεπε τὴν ἀπόφασιν του συλλογιζόμενος ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦτο πτωχὸς καὶ δυστυχὴς.

Ὁ Ἰακώβος δὲν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ μάθῃ ὅτι παρ' ὀλίγον ν' ἀποβληθῇ ἀπὸ τὸ Λύκειον. Ἄχ! ἐσκέφθη εἰσελθὼν εἰς τὴν κατοικίαν του, ἐάν ἠδυνάμην ν' ἀποτελέσω μέρος τῆς ὀρχήστρας τοῦ Μελοδράματος, ἔστω καὶ ὡς τελευταῖος βιολοπαίκτης θὰ τὴν ἐβλεπα συχνότατα τότε. Ἀλλὰ δὲν θὰ περιφρονήσῃ ἄρ' αὖτε ἀπλούστατον μουσικόν; Ἐάν ἐδίδον μεγάλην τινα συμφωνίαν βεβαίως θὰ ἤρχετο. Τὸ ὄνειροπόλημα ἐνοικεῖ πάντοτε εἰς εἰκασαετὴ καρδίαν.

Καὶ κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν ἡ κέδρος ἐπανεῖδε τὸν ἐρωτευόμενόν μας, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ταύτην ὅτι δὲν ἐπερίμενε πολὺ· ἡ κυρία τῶν ἰδεῶν του ἦλθεν ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κυρίου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἰδεῖ εἰς τὸ θεωρεῖόν της· εἶχεν ἀνάγκην θάρρους ὁ Ἰακώβος διὰ νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του· ἀλλ' ὅταν ἐκείνη ἐπλησίασεν, ἠγέρθη ὡς ἐξ ἐμφύτου ὀρμῆς καὶ ἔμεινεν ὄρθιος μέχρις οὗ ἐκείνη ἐκάθισεν· βεβαίως αὕτη θὰ ἐνόησεν ὅτι τὴν ἐπερίμενε, καὶ ἔως ἡ μουσικὴ αὕτη παρ' αὐτοῦ θὰ τῇ ἀπήρκεσε· ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ ἐβελαιώθη ὅτι ὅχι μόνον δὲν δυσηρεστήθη ὅταν τὸν παρετήρησεν, ἀλλὰ μάλιστα ἐφάνη εἰς τὸν Ἰακώβον ὅτι ταχέϊα τις λάμπις εὐχαριστήσεως διέτρεξε τοὺς ὀφθαλμούς της, ἔως ὅμως αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐβλεπε δὲν ἦτο ἄλλο τι εἰμὴ ἀπαύγασμα τῆς καρδίας της· ὁ ἔρωσις εἶναι τὸ βασιλεῖον τῶν ἀπατῶν. Ὁ Ἰακώβος παρετήρησε προσέτι ὅτι ἐκείνη ἔφερε τὴν αὐτὴν ἐνδυμασίαν τὴν ὁποίαν καὶ ὅταν κατὰ πρῶτον τὴν εἶδε ἐφόρει ἐσθῆτα δηλ. φαῖαν, μετὰ πύλου κυανοῦ ἀνοικτοῦ. Ἡ παρατήρησις αὕτη τῷ ἐπροξένησεν ἐπίσης χαράν. Διατί;

Ἡ νέα γυνὴ ἤρχισε νὰ συνομιλῇ μετὰ τοῦ γέροντος κυρίου. « Ἀγαπῶ ἰδίως τὸ φθινόπωρον, ἔλεγεν, εἶναι ἡ κατὰ προτίμησιν ἐποχὴ μου. Τὸ δάσος εἶναι τόσον θελκτικὸν κατὰ ταύτην τὴν ἐποχὴν τοῦ χρόνου! Νομίζετε ὅτι ἐὰν ὁ Βεθόβεν ἐγνώριζε τὸ δάσος τῆς Βουλόνης, εἶπεν ἐκείνῃ μετὰ μειδιάματος, δὲν θὰ τὸ ἐπρωτίμα ἀπὸ τὰς μεγάλας δρεῖς καὶ τὰ δάση τῆς Γερμανίας; Ὡς πρὸς τὸν Δονιζέττην, αὐτὸς εἶχε γεννηθῇ εἰς τοὺς Παρισίους καὶ ἡ χαρίεσσα καὶ τρυφή αὐτῆ εὐανθῆς φύσις δὲν ἠντανιώθη εἰς τὴν φαντασίαν του. Ἡ Λουκία περιέχει πρᾶγματα θελκτικώτατα· εἶναι μουσικὴ πλήρης τέρψεως καὶ θελκτικῆς μελαγχολίας, ἀλλ' ἡμεγάλη ἔμπνευσις δὲν εἶναι ἐκεῖ. »

Ὁ Ἰάκωβος ἔκρινεν οὕτω καὶ αὐτὸς (τοῦτο ἐννοεῖται) καὶ ἡ συμφωνία αὐτῆ τῶν γνωμῶν τὸν ἐξέπληξεν. Διὰ τὴν γυνὴ αὐτῆ προφέρουσα τὰς τελευταίας λέξεις εἶχεν ὑψώσει τὸν τόνον τῆς φωνῆς της; μήπως ἐπεθύμει νὰ τὴν ἀκούσῃ αὐτός; Ὁ Ἰάκωβος ἂν καὶ δὲν ἦτο ποσὼς αὐτάρεσκος, τὴν ἡμέραν ὅμως ἐκείνην εἶχε συλλάβει ἀποφασιστικῶς εὐνοϊκὰς ὑπὲρ αὐτοῦ ὑποθέσεις· ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ τὸν ἔθελε περισσότερο ἦτο ὁ ἦχος τῆς φωνῆς της. Τὸ οὖς τοῦ μουσικοῦ εἶναι δύσκολον, νομίζει ὅτι ἀκούει τὴν γλυκυτέραν μουσικὴν. Τὸ ἐσπέρας ἀπεκοιμήθη νανουρίζομενος ἐκ τῆς ἀναμνήσεως ταύτης τῆς φωνῆς. Ἐν τούτοις ἡ νέα γυνὴ καὶ ὁ σύντροφός της ἀνέβαινον πάλιν ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ὅτε διήλθε πλησίον των νέος τις ἑφιππος ὅστις τοὺς ἐχαίρετησεν. Ἡ κυρία τῷ ἀνταπέδωκε τὸν χαίρετισμὸν διὰ φιλοφρονεστάτης ὑποκλίσεως. Ὁ Ἰάκωβος παρετήρησε τὸν ἵππότην, συγκεχυμένη δέ τις ἀνάμνησις ἠγέρθη ἐν αὐτῷ, καὶ ἐξήτει νὰ διασαφίσῃ τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν τῷ ἐφαίνετο ἄγνωστον. Ὁ ἵππότης ὅμως ἤρχησε νὰ θεωρῇ τὸν Ἰάκωβον, ἐδίσταζε; ἔκαμε βήματα τινα πρὸς αὐτὸν, ἔπειτα ὡς ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἡ μνήμη ἔρχεται παρενθὺς: « Ἐ! σὺ εἶσαι, Κύριε Ἰάκωβε! » ἀνέκραξε, σταματῶν τὸν ἵππον του· τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ἰάκωβος τὸν ἀνεγνώρισεν ἐπίτης· ἐπλησίασε καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρα ἣν τῷ ἔτεινε· ἦτο ὁ Κ. δὲ Πρέσλ τὸν ὁποῖον εἶχε συναντήσῃ εἰς Ρέννην, εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ ἐπισκόπου.

Ὁ Ἰάκωβος εἰς ὀλίγας λέξεις καὶ μετὰ πολλῆς προφυλάξεως διηγήθη εἰς αὐτὸν τὴν αἰτίαν τῆς εἰς Παρισίους παρουσίας του. Εἶδεν ὅτι ἐνδομύχως ὁ Κ. δὲ Πρέσλ δὲν τὸν κατέκρινε διὰ τὴν ἀπόφασίν του αὐτήν. « Χαίρω διὰ τὴν συνάντησιν τῷ εἶπεν μετ' ἐγκαρδίου ἀγάπης· νὰ ἔρχῃσαι νὰ

μὲ βλέπῃς ὡς συμπατριώτης, καὶ θὰ χαρῶ πολὺ περισσότερον, ἐὰν δυνηθῶ νὰ σοὶ γίνω ὠφέλιμος κατὰ τι. » Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Κ. δὲ Πρέσλ ἠτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ ὁ Ἰάκωβος ἔλαβεν ὅλην του τὴν γενναίότητα καὶ ὅλος ἐρυθρίων τὸν ἥρωτες ποῖα ἦτο ἡ κυρία, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἐχαίρετῃσε, προφασίζόμενος διὰ τὴν ἀδιακρισίαν του, τὴν μουσικὴν συνομιλίαν τὴν ὁποίαν ἤκουσεν.

— Εἶναι ἡ νέα κόμποςσα δ' Ἐδιάν, ἀπεκρίθη αὐτὸς χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ποσὼς τὴν ταραχὴν τοῦ Ἰακώβου· ἔπειτα κτυπὼν ἐξαίφνης ἐπὶ τοῦ ἐφιππείου του, Ἐ! Ἀλλὰ, εἶπεν, περὶ αὐτῆς σκέπτομαι· ποῖα εὐτυχὴς ἰδέα σ' ἔκαμε νὰ μ' ἐρωτήσῃς τοῦτο! Ἔσιαι ἔσιαι ἡ κυρία αὐτὴ ζητεῖ διὰ τὸν ἀνεψιὸν της διδάσκαλόν τινα τοῦ βιολίου, εἶσαι εὐρημα δι' αὐτήν. Θέλεις νὰ τῆς ὁμιλήσω περὶ σοῦ; »

Ὁ Ἰάκωβος ἔμεινεν ἐκστατικῶς ἐκ τῆς αἰφνιδίους ταύτης τύχης.

« Ἀλλὰ . . . εἶπε, δὲν εἶμαι . . . »

« Ἐμπρὸς, ἔμπρὸς, εἶσαι σύμφωνος, ἰδοὺ καὶ ἡ διευθύνσις τῆς κατοικίας μου. Ἐλθε αὔριον νὰ προγευματίσῃς μαζί μου, καὶ θὰ συνομιλήσωμεν. »

Καὶ ἀνεχώρησε καλπάζων, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἔμεινε παραχαλισμένος. Ἡ τύχη του εἶχεν ἀλλάξῃ.

(Τὸ τέλος εἰς τὰ προσεχῆς φυλλάδιον).

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΥΓΟΥ ΦΟΣΚΟΛΟΥ.

Ἐν τῇ *Civiltà italiana* ἐδημοσιεύθησαν ἐσχάτως τρεῖς ἐπιστολαὶ ἀνέκδοτοι τοῦ Οὔγου Φοσκάλου, ἐνὸς τῶν ἡμετέρων ποιητῶν, οὗ αἱ ἀρμονίαι ἐθαυκάλισαν ἐπὶ πολλὸν χρόνον τὰ ὦτα ἐτέρου λαοῦ, τοῦ Ἰταλικοῦ, ἐν τῷ ἰδιώματι τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Ζακύνθιος ποιητής. Ἐκ τῶν δημοσιευθεισῶν ἐπιστολῶν ἡ μὲν πρώτη καὶ τρίτη ἐπέμψθησαν πρὸς τὴν ἰδίαν ἐκείνην Ἰταλίδα, τὴν κόρην τῆς Ἰσαβέλλης Ρονσιώνης Θερεσίαν, ἥτις εἶναι καὶ ἡ ἥρωὶς τῆς περιφήμου μυθιστορίας του, τῆς ἐπιγραφομένης *Τελευταῖαι ἐπιστολαὶ τοῦ Ἰακώβου Ὁρτης*. Ὁ Φόσκολος ἠσθάνθη φλογερὸν πρὸς τὴν νεάνίδα ἐκείνην ἔρωτα καὶ οὗτος τηρεῖται ἀκμαῖος ἐν ταῖς δύο πρώταις ἐπιστολαῖς ἡ δευτέρα τῶν ὁποίων ἐπέμψθη πρὸς τινα φίλην κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπὸ τῆς Φλωρεντίας ἀναχωρήσεώς του. Ἀμφότεραι αἱ ἐπιστολαὶ αὗται φαίνονται ὥσει ἀπασπασμέναι ἀπὸ τῆς φλογερᾶς ἐκείνης συλλογῆς τῶν ἐπιστολῶν ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τὸ μυθιστόρημα.